

Marts 2016

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

“Es jums dodu jaunu bausli –
mīliet cits citu!
Kā es esmu mīlējis jūs,
tā arī jūs mīliet
cits citu.
(J 13.34)

TĀ MĀCĪJA JĒZUS, TĀ MĀCA BAZNĪCA

Lielajā Gavēni Baznīca cenšas pārdomāt savu dzīvi, pilnveidot to, cīnīties ar kārdināšanu un ārstēt dvēseļu brūces. Šo procesu var salīdzināt ar to, kas attiecas uz jebkuru organismu: veselība lielā mērā ir atkarīga no cilvēka miesas imunoloģiskās sistēmas. Ja tā ir sakropļota, vāja, cilvēks vieglāk iekrīt slimībā. Ja tā ir stipra, organisms droši pretojas saslimšanai. Līdzīgi ir ar cilvēka garīgo stāvokli. Mūsu daba tika ievainota caur pirmdzimto grēku, līdz ar to mūsu garīgā imūnsistēma tika stipri paslīktināta. Tādēļ cilvēks, turot sevī labu gribu, apņemšanos utt., nevar tik brīvi izvairīties no iekrišanas garīgajā slimībā, tas ir, grēkā.

Cilvēka garīgās dzīves stāvokli pēc pirmdzimtā grēka savā vēstulē apraksta svētais Jānis Evaņģēlists (1 J 2,16), sakot: „...viss, kas pasaulē, ir miesas kāriba un acu kāriba, un dzīves lepība, kas nav no Tēva, bet no pasaules.” Šis ir trīs vājās vietas garīgajā organismā – rētas, caur kurām velns mēģina saindēt cilvēka dvēseli. Šis **KĀRĪBAS** no cilvēka prasa būt nomodā, meklēt Dieva palīdzību, lai neiekristu grēkā. Kā saglabāt dvēseles veselību (žēlastības stāvokli), rādīja Jēzus, kad tika kārdināts. Viņš pieņēma mūsu dabu tādu, kāda tā ir, tādēļ velns mēģināja ielauzties Viņā pa cilvēka dabā līdz galam neaizvērtajām dvēseles durvīm. „Un Viņš [Jēzus] pēc tam, kad četrdesmit dienas un četrdesmit nakts bija gavējis, **izsalka**. Un kārdinātājs piestājis un sacīja Viņam: **Ja Tu esi Dieva Dēls, saki, lai šie akmeņi kļūst maize!** (...) Tad velns ņēma Viņu sev līdz svētajā pilsētā un novietoja Viņu svētnīcas jumta galā, Un sacīja Viņam: **Ja Tu esi Dieva Dēls, tad meties zemē! Jo ir rakstīts: Viņš saviem eņģeļiem pavēlējis par Tevi un viņi Tevi nesīs uz rokām, lai Tu kādreiz pie akmens nepiedaud-**

zītu savu kāju. (...) Atkal velns ņēma Viņu līdz ļoti augstā kalnā un rādīja Viņam **visas pasaules valstis un to godību, Un sacīja Viņam: To visu es Tev došu, ja Tu, zemē mezdamies, mani pielūgsi.**” (Mt 4, 2-3. 5-6. 8-9). No iepriekš teiktā ir diezgan viegli ieraudzīt, uz kādu „āķi” velns mēģināja nokert Jēzu.

1) Izsalkums rod kārdināšanu izmantot visu, pat dievišķās spējas. **MIESAS KĀRĪBA** var pārņemt, ka cilvēka cieņa, pat Dieva gods būs apdraudēts un zināmā mērā padots miesai. Uz šī fona tik skaidri skan teiciens, ar kuru cilvēce cauri gadsimtiem mēģina aizstāvēties, saglabājot pareizo kārtību: „*Edimus, ut vivamus, non vivimus, ut edamus*” („Mēs ēdam, lai dzīvotu, nevis dzīvojam, lai ēstu). Tomēr Jēzus atbildēja savādāk: „**Ir rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikviena vārda, kas iziet no Dieva mutes.**” (Mt 4,4). Jēzus liek domāt, ka izsalkums ir tikai pārejošs, laicīgs; pie visām rūpēm par uzturu vajag meklēt īsto barību, ko dod Dievs, savu Vārdu (sal. J 6,63). Saprotot šo Jēzus mācību dziļāk, kopā ar teikto Mateja Evaņģēlijā (Mt 6,1-6.16-18), Baznīca droši norāda uz **GAVĒNI** kā veidu, kas sargā no tā, lai mēs nekļūtu atkarīgi no sava vēdera. Ievērojot gavēni, cilvēks var teikt: „Es valdu pār tevi, mans izsalkums! Un pierādīšu, ka Dieva Vārds man vairāk vajadzīgs, nekā barība, jo nodrošina mūžīgo dzīvi!”

2) Velns likās gudrs, jo citēja pat Dieva Vārdu, proti, Psalmu 91, 11-12. Pēc viņa piedāvājuma Jēzus varētu baudīt Dieva palīdzību, tomēr uz kā fona? Katrs saprot, ka mešanās zemē beigtos ar nāvi. Cilvēks, kurš padotos šādam piedāvājumam, Dievam teiktu: „Skaties, cik esmu svarīgs, vērtīgs! Tev obligāti jāreķinās ar mani, ar maniem lēmumiem un rīcību, neatkarīgi no

manas neatbildības, muļķības.” Saskaņā ar 1 J 2,16 mācību to varam saukt par **DZĪVES LEPNĪBU**, kas nerēķinās nedz ar cilvēkiem, nedz Dievu; kas manipulē uz savu iegribu fona līdz pat Dieva spēka izmantošanai. Dievs un cilvēks šādi būtu padoti neveselīgai godkārei. Tomēr Jēzus atbilde bija ļoti skaidra. Viņš citēja Atkārtotā Likuma grāmatu (6,15): „**Ir rakstīts: „Nekārdini Dievu, savu Kungu!”**” (Mt 4,7). Kā Jēzus zāles pret šādu kārdināšanu varam norādīt uz **LŪGŠANU** (sal. Mt 6, 5-15), jo tā ir dialogs, konsultācija ar Dievu par to, kas jā dara, lai cilvēks sasniegtu meklēto mērķi, lai atrastu savu vērtību, ejot godīgu ceļu. Caur lūgšanu cilvēks atzīst: „Tu esi mans Dievs, kam es atdošu savus lēmumus un savu rīcību.”

3) Visbeidzot Jēzus tika kārdināts uz pirmdzimtā grēka seku fona, ko saskaņā ar 1 J 2,16 saucam par **ACU KĀRĪBU**. Velns mēģināja Jēzum (un mēģina mums) ieteikt: „Tu būsi, liels, jo Tev piederēs tik daudz!” Tie ir meli, kam sekojot, agrāk vai vēlāk cilvēks zaudēs īsto cieņu, godinās ļauno garu (sal. Lk 4, 6, kā arī 1 J 5,19). Jēzus to skaidri komentē: „Neviens kalps nevar diviem kungiem kalpot: vai nu viņš vienu nīdīs un

citu milēs, vai vienam pakļausies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un bagātībai.” (Lk 16, 13). Tādēļ kārdināšanas laikā Jēzus teica: „**Atkāpies, sātan! Jo ir rakstīts: pielūdz Dievu, savu Kungu, un Viņam vienam kalpo!**” (Mt 4, 10). Arī šai mūsu dabas vajībai Dievs ir paredzējis zāles. Uz to norāda Baznīca Lielajā Gavēni: **NABAGDĀVANAS, ZIEDOJUMI** (sal. Mt 6, 2-4). Caur līdzjūtību, kas izpaužas citu atbalstā, cilvēks var teikt: „*Acu kāriba nevaldīs pār mani! Esmu tik bagāts (savā sirdī), ka dalos ar visu, kas man ir!*” (sal. Mk 12,42-44). Tādā veidā persona apliecina, ka viņa dzīve un tās vērtība, cieņa nav atkarīga no mamonnas (sal. Lk 12,15). Dalīšanās ar otru viņu sargā no skumjām, kas seko tiem, kuri savu „es esmu” izmaina pret „man ir” (Mk 10, 17-22). Turklāt dāvanas nabagiem ļauj cerēt, ka cilvēks, nebūdam apgrūtināts (sevišķi sirdī) ar šīs pasaules labumiem, pēc savas nāves vieglāk ieies Debesīs (sal. Mk 10, 23 + Mt. 5,3). Tas, kurš ir spējīgs ziedot, atbalstīt citus, liecina, ka lielāku prieku var atrast dodot, nevis ņemot. Tā mācīja Jēzus, un tā māca Baznīca (sal. Apd 20, 35).

Priesteris Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola

BRAUCOT ATVAĻINĀJUMĀ

Vissvētākajai Jaunavai Marijai

Viņš apstājās –
zināja, kas notiks tālāk.
Laika spoguļi redzēja skrāpējumus
kā vilciena slīdes pirms avārijas.

Uzlūkoja Klusumu.
Uz Tā nokrita Rasas piliens,
lai izskanētu Vārds:
kā pārcirsts režģis,
kā zāles,
kā aizklausījušās acis,

kā silts vaigs,
kā ielūgums atvaļinājumā.

Viņš ilgojās:
kaut pēdējā vagonā,
šodien, tagad, tūlīt, jaunā virzienā,
visu to, kuri blenž acu priekšā,
bez spoguļa vai izdomātas filmas!
Jā, beidzot īsts ceļojums!

Tad Kāds iededza
divpadsmit zvaigznes,
lai Klusums varētu ieraudzīt,
kur viņš gaida.
Svilpe!
Brūna Meža malā
Tas apstādīnāja vilcienu.

Viņš iekāpa.

Bet viņi?
Vēl aizvien, ēdot melu popcornu,
skatījās filmu
savu ieradumu spoguļi.

Viņš raudāja, tos redzot,
jo katra filma beidzās
ar Melno Aizkaru.

Lai Lokomotīves svilpiens
viņus pamodina!
Lai tie ilgojas pēc Atvaļinājuma!

Vai viņi paspēs
pēdējā vagonā,
laika vagonā?

„DIEVS IR TEPAT LĪDZĀS!”

Mūzikas skolotājs **Arturs Kloppe** ir cilvēks, kas, tuvojoties Lielās nedēļas notikumiem, nāk prātā vispirms. Dziļam atkarību jūgam Arturs ir pārbrīdis, cietis, līdz beidzot guvis pārsteidzošu dziedināšanu. Nesen viņu skāra vēl kāds pārbaudījums, par ko lūdzu dalīties ar „Kalanā” lasītājiem.

Kādas bija pirmās izjūtas, uz zinot, ka konstatēta onkoloģiska saslimšana?

Par slimību „vēzis” mēs katrs kaut ko esam dzirdējuši, lasījuši. Šī liksta skārusi daudz tuviniekus, paziņas vai darba kolēģus. Ar zināmu līdzjūtības devu atkal un atkal secinām, ka kādu „ķēris” vēzis. Bet paši gan dzīvojam droši, ka „mani jau tas neskars”!

Pamodies pēc ārsta pārbaudes, kuras laikā biju iemidzināts, ieraudzīju uz galdiņa nelielu lapiņu ar pārbaudes rezultātiem. Maz ko sajēdzu no medicīnas terminiem latīniski, bet pēdējais teikums bija rakstīts skaidrā latviešu valodā: „Barības vada vēzis”. Uz dažām sekundēm mani iestājās izbilis. Bet pavisam drīz atkal nomierinājos. Un mana miera avots bija personīgā pieredze. Pieredze, ka Dievs ir tepat blakus, un Viņš mani mil!

Kādā veidā Dieva atzišana bija devusi citu skatījumu slimības pieņemšanā?

Pirms 11 gadiem devos ārstēt alkoholismu uz Jelgavas Minesotas program-

mu. Dodoties iekšā šai namā, pirmo reizi mūžā noskaidroju īsu, bet patiesu lūgšanu: „Dievs, atņem man šo atkarību, jo ar saviem spēkiem es netieku ar to galā! Ja

Tu man nepalīdzēsi, iešu bojā. Lai sasniegtu rezultātu, esmu gatavs darīt vismagākos un visnetīrākos darbus!”

Dievs uzklauzīja manas satriektās dvēseles lūgšanu. Tagad jau 11 gadus alkohola problēmas mani nav skārušas. Bet jāatceras, ka kārdinātājs nekur tālu nav pazudis.

Balstoties uz šo pieredzi, dažus gadus vēlāk devos pie priestera Riharda Rasnača ar lūgumu, lai palīdz atbrīvoties no smēķēšanas. Pavisam noteikti zināju, ka tikai Augstāks spēks var atbrīvot no atkarības. Lūgšana altāra priekšā ilga aptuveni 10–15 minūtes. Tad prāvests teica: „Celies un ej! Domāju, ka esi dziedināts!”. Nu jau piekto gadu vairs nesmēķēju, bet atceros, ka kārdinātājs ir tepat netālu, tāpēc „aiz ūsām” cenšos to neraustīt. Līdzīgi bija ar azartspēlēm, bet arī tā jau ir pagātne.

Atgadījumā ar „vēzi” absolūtā palāvēībā slimības ārstēšanas problēmas uzticēju Dievam. Lielu atbalstu, kā vienmēr, saņēmu no sievas Ilzes. Viņa, satraukumu neizrādot, noteica: „Ne pirmais, ne pēdējais vēžinieks. Ārstēsim!”

Jāsaka, ka slimība mūsu ģimeni noveda pie pozitīvas pieredzes. Anita no drau-

Arturs Kloppe ir mūziķis, kas pārvalda dažādu instrumentu spēli un māca to citiem.

dzes sarūpēja Pompejas Dievmātes novēnu, un mēs ar sievu sākām to lūgties. Pozitīvā pieredze ir tā, ka agrāk mājās nekad kopā nebijām lūgušies, bet tagad tā jau ir pašsaprotama ikvakara sastāvdaļa.

Vai pārbaudījumi, ko nesusi slimība, ļauj būt dzīvam un augošam ticībā?

Divās nedēļās pirms operācijas, kuras pavadīju Rīgas slimnīcā, manī vēl vairāk nostiprinājās pārliecība, ka Dievs ir tepat līdzās, Viņš mani vada un palīdz. Grūti ir cilvēciski izskaidrot tās sajūtas, bet manī visu laiku valdīja miers un drošība. Taisnību sakot, biju gatavs jebkuram iznākumam, bet arī tas nemainīja manas izjūtas.

Pēc operācijas mostoties, palūdzu māsiņai, lai pasniedz Rožukroni. Tā arī astoņas dienas reanimācijā nogulēju, lūdzoties Rožukroni. Pompejas Dievmāte bija uzklauzījusi lūgšanu, jo pavisam drīz mūsu steidzīgajā un piesātinātajā ikdienā atgriezās dzīvs un vesels! Piebildīšu, ka pēc visiem šiem piedzīvojumiem spēju vairāk novērtēt katras nodzīvotās dienas un katra nodzīvotā mirkļa svaru. Katru dienu lūdzu Dievu, lai Viņš ir ar mani visās mana mūža dienās, jo tikai Viņš spēj dot man mieru un drošību!

Esmu laimīgs! Priecājos, ka esmu piedzimis tik skaistā pasaulē starp skaistiem un labiem ļaudīm, priecājos, ka man blakus ir miļš un uzticams cilvēks. Priecājos, ka esmu dzimis pēc Kristus, kurš ar savu esamību un darbību ieviesa lielu skaidrību visās lietās un arī mani pieskaitīja pie izredzētās tautas. Priecājos, ka man darbojas divas rokas, divas kājas un „pumpa” uz pleciem, ko sauc par galvu. Par ko man bēdāties? Atliek lūgt Dievu, lai noskaidrotu savu veicamo uzdevumu šai zemē, jo bez mērķa jau neviens nav radīts. Kamēr vēl istas skaidrības nav, cenšos vienkārši vairot mīlestību, jo mīlestības nekad nebūs par daudz!

Un vēl. Esmu lielu pateicību parādā visiem dakteriem gan Madonā, gan Rīgā, kas mani „stutēja”. Saku paldies visiem cilvēkiem, kas palīdzēja un lūdzās par mani slimības laikā, jo caur viņiem Dievs varēja darīt labus darbus!

Vai ir kādas iekšējas apņemšanās, kas izvirzītas gavēņa laikā?

Gavēņa laiks ir manas iekšējās attīrīšanās laiks, kad veicu savu inventarizāciju. Un, jo vairāk rakņājos pa saviem gara plauktiņiem, jo vairāk ieraugu nekārtības un neizdarības. Kur likties? Jāvelk ārā dienas gaismā un jāsāk ķīdāt. Tā negribas to darīt. Bet no otras puses – liels prieks, ka spēju vispār to ieraudzīt.

Svētdienas Sv. Misē Artura izteiksmīgo balsi dzirdam draudzes korī. No kura laika tas ir Tavs kalpojums?

Mans kalpojums draudzes korī sākās pagājušajā gadu tūkstoši, kad nebiju vēl kristietis. Pareizāk sakot, kristīts biju jau bērnībā, jo vasaras pavadīju suitu zemē pie vecvecākiem, kur visi ir katoļi. Bet ar to arī manas baznīcas gaitas toreiz beidzās.

Strādājot kultūras namā, iepazinot ar savu vēlāko krusttēvu Albertu, kurš mani atveda uz baznīcas kori pie Anitas Klūgas. Toreiz vēl nesapratu, kas tas bija par spēku, kas mani vilka uz baznīcu. Tas īstenībā bija manas dzīves melnākais un grēcīgākais posms. Man šķiet, es biju iedomājies, ka baznīcas apmeklēšana mani kaut cik attīra un šķīsti. Par istu draudzes locekli kļuju tikai 2011. gadā, tajā gadā arhibīskaps mani arī iestiprināja.

Tā kā vēl esmu jauns katolis, lūdzu draudzei un prāvestam pārāk nedusmoties, ja kaut ko no baznīcas liturģijas vai sadzīves vēl neizprotu un „salaižu grīstē”. Ceru, gan jau Dievs dos prātu un tad visu varēs griezt par labu!

Jautāja Inese Elsiņa,
Agra Veckalniņa foto

KRUSTACEĻŠ MADONAS KATOĻU BAZNĪCĀ

„Kāpēc jācieš?” – šo jautājumu uzdod daudzi un bieži. Lai arī kāda būtu pareizā atbilde, jāatzīst, ka Dievs nav imūns pret ciešanām. Gluži pretēji, Viņš pats ir gājis tām cauri – no devība, pamestība, vardarbība, izsmiešana, visbeidzot – kaunpilna un nežēlīga nāve.

IESPĒJA IZIET KRUSTACEĻU

Gavēņa laikā piektdienās draudzē kopīgi lūdzamies Krustaceļu, apcerot Kristus ciešanas. Šogad ik reizi baznīcā to vada kāda no draudzes grupām: vīri, sievietes, jaunieši vai bērni, bet Lielajā Piektdienā atkal dosimies ekumeniskajā Krustaceļā pa Madonas ielām.

DRAUDZES PĀRSTĀVJU ATZIŅAS

– Šogad man personīgi ļoti patīk Krustaceļa lūgšanas draudzē. Ļoti uzrunāja Nedzimušā bērna Krustaceļš un arī iepriekš – vīru un sievu vadītās lūgšanas. Palikusi prātā doma par klupšanas akmeņiem, ko nēsājam līdzī, to aktualizēja sievu vadītais Krustaceļš. Esmu ļoti apmierināta ar kārtību, kāda Krustaceļa lūgšanā notiek šogad, jo tradicionālais un ierastais Krustaceļš, ko lasām lūgšanu grāmatās, var tikt mehāniski nolasīts, bet tagad katrā Krustaceļā ir kaut kas jauns,

par ko esi spiests aizdomāties. Klausoties meditācijas, to saturu var uztvert ar daudz lielāku uzmanību. **(Valentīna B.)**

– Ar Lielās Piektdienas ekumenisko Krustaceļu pirmo reizi saskāros Rīgā. Toreiz Krustaceļš vijās cauri Vecrigai. Pirmajos gados aktīvi piedalījies Krustaceļā, nesot aizdegtās lāpas. Tā bija īpaša sajūta, kad visi kopā vienojāmies apcerē, lūgšanā un gājienā no vienas Krustaceļa stacijas uz nākamo. Varu apliecināt, ka, piedaloties

Krustaceļā, ir iespēja dziļāk izjust un izdzīvot Lielo Piektdienu un Kristus dāvanu upuri. Ir liels prieks, ka arī Madonā ik piektdienu varam kopā doties šajā lielajā lūgšanā. **(Laura)**

– Ir ļoti svētīgi Lielā gavēņa laikā kopā ar draudzi vienoties dziedājumā „Rūgtās asaras” un Krustaceļa lūgšanā kavēties Pestītāja ciešanu apcerē. Mēs katrs no dienas dienā nesam savu ikdienas pienākumu un grūtību krustu. Krustaceļa lūgšanas ceļprātu un sirdi pie Dieva, palīdz ieraudzīt līdzcilvēku grūtības un pārvarēt savējās, saņemt atlaidas, upurējot par mirušajiem. Es upurēju par saviem vecākiem, kuri tika deportēti no Latvijas un atdusas Sibīrijas zemē. Man svarīgi, ka Krustaceļā neesmu „skatītājs no malas”, jo Krustaceļš aicina iet līdzī Jēzus krustam. Priestera Pāvila vadībā bija lieliska

Krustaceļš 11. martā, ko vadīja jaunieši.

iespēja katram aktīvi piedalīties Kristus krusta ceļā, lasot meditācijas un lūgšanas. Lai piedzīvotu Kristus Augšāmcelšanās prieku, ir jādzīvo arī Jēzus nāve pie Krusta. **(Valentīna L.)**

BĒRNU IESAISTĪŠANA KRUSTACEĻĀ

– Svētdienas skolas nodarbībā ar bērniem izrunājām visas Krustaceļa stacijas. Bērni ar lielu nopietnību un bijību klausījās. Ja parasti svētdienas skolas nodarbības čalojam, smejamies, ceļam rokas un uzdodam jautājumus, šoreiz sarunā bijām klusi. Uzskatu, ka bērniem ir svarīgi zināt ne tikai faktu, ka Jēzus nomira, bet arī to, ko Viņš katrā savā ciešanu ceļa posmā pārdzīvoja un izcieta. Pēc tam bērni sadalīja, kuru meditāciju draudzes Krustaceļā viņi katrs vēlētos nolasīt un kurš notikumus viņus uzrunājis personīgi. Mēs meditācijai pievienosim lūgumus, kas saistās ar

bērnu pasauli, bērnu sirds nodomiem. Atceroties mazo Terēzīti, kas vēlējās kaisīt rožu ziedlapiņas Jēzum, mēs vēlamies pienest Viņam savas lūgšanas un nodomus. **(Inese Z.)**

– Neesmu ne reizi gājusi Krustaceļā, bet 18. martā kopā ar draudzes bērniem to darišu pirmo reizi. Šo dziļo lūgšanu sākšu iepazīt gluži kā bērns. **(Gunīta)**

– Krustaceļš mani kļēdē šaubas, remdē sāpes un dod dziļāku izpratni, ka Debesis jāpelna jau šeit, virs zemes. Reizē veidojas dziļa pašlūgšana istas mīlestības spēkam, kas virza pasauli tikai uz visu labo. Māca patiesi nožēlot pagātnē vai nesen izdarītās kļūdas un sajūst neparastu mieru, vieglumu un drosmi dzīvot tikai ar labām domām un patiesiem darbiem. Debesis nav nemaz tik tālu! **(Biruta)**

**Materiālu sagatavoja
Agnese Liepiņa
Santas Jaujenieces foto**

GATAVOJAS IESTIPRINĀŠANAS SAKRAMENTAM

Draudzes pārstāvji, kas 2. jūnijā caur arhibīskapa Zbigneņa Stankeviča rokām nolēmuši saņemt Iestiprināšanas sakramentu, 14. martā uzsāka gatavoties nozīmīgajam notikumam. Turpmāk ik nedēļu plānota tikšanās, lai Sanitas Solovjevas vadībā varētu uzzināt vairāk par sakramenta būtību.

Iestiprināšanas sakramenta saņemšana ir nepieciešama, lai Kristības žēlastība sasniegtu savu pilnību. Ja Kristībā piedzimstam pārdabiskajai dzīvei, Iestiprināšanā tiekam tajā stiprināti. Iestiprināšanas sakramentā saņemam

īpašu Svētā Gara spēku, kā tas notika ar apustuļiem Vasarsvētku dienā. Līdz ar to Iestiprināšana ļauj pieaugt un padziļināties Kristības žēlastībai, jo dara dziļāku Dieva bērna stāvokli un nostiprina mūsu saikni ar Baznīcu.

Iestiprināšana tiek piešķirta tikai reizi dzīvē. Iestiprināšanas rīta būtiskākā daļa ir kristītās personas pieres svaidīšana ar svētīto hrizmu (eļļu), roku uzlikšana un vārdi: „Saņem Svētā Gara dāvanas zīmi.”

Inese Elsiņa

MĪLESTĪBAS KALPOJUMS MADONAS SLIMNĪCĀ

Vai Dievs ir līdzās cilvēkam, kurš cieš? Slimībā un sāpēs, eksistenciālā izmisumā un vientulībā? Tā drīzāk ir Viņa kompetence, kur kristiešu pienākums ir būt blakus vārdzinātajam, nest Dieva mīlestības klātbūtni un iespējamo stiprinājumu.

Ja tas ir tuvinieks, jautājumu nav, bet jebkuram slimajam – vismaz es to nespētu... Pārāk smags, pat nomācošs ir šīs vietas fons, kurā bez kristīgas izpratnes un lūgšanas nemaz nav iespējams ieiet. Tomēr draudzes kalpotājas – Emīlija Lietaviete, Paula Šļivka, Antoņina Žurovska un Genovefa Šadre – jau gadiem to dara.

Viņas dodas uz slimnīcu, kur divreiz mēnesī draudzes prāvests vada Sv. Misi, runā ar slimniekiem, aicinot viņus uz dievkalpojumu.

– Būtibā uz dievkalpojumu kapelā vairāk nāk tieši no pensionāta – brauc pat ar ratiņiem, – stāsta Emīlija Lietaviete. – Nāk arī bērni no bērnu nodaļas – Paula viņus mīļi uzrunā, un bērniem rodas interese. Atnāk arī pa kādam luterānim – cilvēki ir atsaucīgi. Dažreiz gan pasola un neatnāk, bet tādu, kas ir noraidoši, vispār ir maz. Agrāk to varēja dzirdēt: „Nav mana ticība, negaidiet, nekur neiešu.” Tagad ekumenisms pilsētā ir daudz ko mainījis, devis labu sēklu. Uz dievkalpojumu slimnīcā nenāk pareizticīgie, bet, kad uzrunā klātienē, saka: „Dievs ir viens”, un ir pozitīvi noskaņoti.

Emīlijas kundzei uzticēta terapijas nodaļa, Paula Šļivka iet uz neiroloģijas, bērnu un ginekoloģijas nodaļu, Genovefa

Šadre dodas uz ķirurģijas nodaļu, bet Antoņina Žurovska – uz pansionātu.

„Mēs ejam stundu pirms dievkalpojuma, apmeklējam slimniekus, ieklausāmies, dažkārt tikai paturam roku un piedāvājam satikties ar priesteri. Tas ir kas mazs, bet slimībā nomocītajam var būt bezgala nozīmīgi.”

– Komūniju guļošajiem priesteris nes pa palātām. Smagu diagnožu guļšie to nereti gaida vairāk, nekā tie, kas atnāk uz dievkalpojumu pašī. Kad eju līdzī priesterim palūgties, smagi slimie ir absolūta

mīlestībā, – apliecina Emīlija Lietaviete.

– Manā – neiroloģiskajā nodaļā – ir tādi smagi slimie, kas knapi var parunāt un pakustēt, viņi par priestera atnākšanu ir ļoti aizkustināti. Parunāt nespēj, bet ar savu attieksmi pauž, ka jūt dievišķā klātbūtni, – piebilst Paula Šļivka.

– Kalpot nav grūti, smagākais ir redzēt skatus, kad cilvēks vairs nevar neko, – nosaka Emīlija Lietaviete. – Tāpēc jau daudzi no šī kalpojuma bēg, viņi to nevar izturēt.

Draudzes sievietes gadu gadiem tomēr liecina, ka dziļa un patiesa ticība nav tikai baznīcas apmeklējums, sakramenti, Dieva Vārds vien, bet arī kalpošana tuvākajam kā sev pašam.

Lūgšim un aicināsim, lai draudzē būtu mazāk pasīvo, kam kalpot ir bail, un vairāk to, kuri ir gatavi dalīties mīlestībā, ko pašī ir saņēmuši.

Inese Elsiņa, autores foto

Emīlija Lietaviete un Paula Šļivka.

SADZIRDĒT DIEVA VĀRDU

„Atceries: viens un tas pats Dieva Vārds izplatās visos Rakstos; viens un tas pats Vārds izskan no daudzo svēto autoru mutēm. Šim Vārdam, kas iesākumā bija pie Dieva, nav vajadzīgas zilbes, jo šis Vārds nav pakļauts laikam.” (Sv. Augustīns)

Kopš februāra katru otrdienu pulksten 19 Valdemāra bulvārī 18 ir iespēja apmeklēt Bībeles stundu, kur kopīgi lasām un pārdomājam Svētos Rakstus. Līdz šim atvērtas Marka evaņģēlija 1. nodaļas lapuses, lai iedziļinātos Jēzus Kristus, Dieva Dēla, dzīvē. Bībeles stundas vada mūsu prāvests Pāvils Kamola.

Uz Bībeles stundām aicināts ikviens, kurš vēlas apstāties savā ikdienas ritējumā, lai sadzirdētu Dieva Vārdu. Katoliskās Baznīcas katehismā (KBK) ir teikts, ka Dievs ir Svēto Rakstu Autors. „Iedvesmotos Rakstus interpretējot, pirmām kārtām uzmanība jāpievērš tam, ko caur saviem svētajiem autoriem Dievs grib mums atklāt mūsu pestīšanas labā. To, kas nāk no Gara, pilnībā var saprast tikai Gara darbības rezultātā.” (KBK 46. lpp). Bībeles stundas ir šāda

brīnišķīga iespēja kopīgi aicināt un pielūgt Svēto Garu, lai tas darbotos mūsu sirdī caur vairākkārt pārlasītu Bībeles fragmentu, caur mierīgu un klusu meditāciju un caur iedvesmojošu dalībnieku liecībām.

Aija: – Man apzināti Dievs ir liels Jaunums. Manuprāt, labs veids, kā par ticību kaut ko uzzināt, ir būt kopā ar kopienu, kura tic Dievam. Tā caur Bībeles stundu es vēroju, kā tas ir – ticēt Dievam, ko ticīgie dara un domā. Tāpēc man pirmām kārtām Bībeles stunda ir kopā būšana.

Alberts: – Es nāku mācīties izprast Bībeli un sadzirdēt, ko saka Kungs.

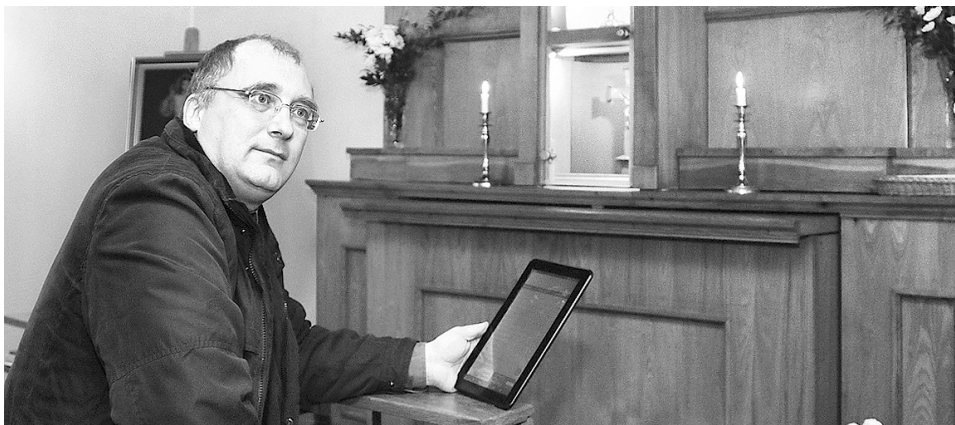
Anita: – Es nāku un centīšos nākt vēl, lai izprastu Bībeli, jo vienai mājās to ir grūtāk izdarīt – citreiz izlasu un dažas vietas neizprotu. Te cilvēki dalās pārdomās par izlasīto, pēc tām rodas vairākas jaunas domas. Patik arī lēnais temps, kādā lasām un pārdomājam evaņģēlija vietu. Mājās viss notiek ātrāk, bet te var lēnām izlasīt un pārdomāt.

Santa Jaujeniece, autores foto

Bībeles stunda tiek papildināta ar priestera Pāvila ģitārspēli.

LŪGŠANAS TAVĀ TĀLRUNĪ

Aivars Zariņš demonstrē lūgšanu mobilo aplikāciju vietnē <https://play.google.com/store/apps/details?id=net.convocatis.convocatis>.

Madonas katoļu draudzes aktīvais **Aivars Zariņš** ar novada pašvaldības atbalstu projektu konkursa „Madona var labāk!” ietvaros izveidojis ekumenisku programmu, kurā apkopotas dažādas lūgšanas.

Jauno programmu „Convocatis” (latīņu valodā „Sasaucis kopā”) bez maksas var atrast tālruni Android programmu veikalā Google Play. Programmā Aivars iekļāvis katoļu dziesmu grāmatas tekstus (200 dziesmas), Laudes un Vesperes, Rožukroni, kopumā 100 lūgšanas, arī kārtību, kādā ir Sv. Mise. Būtiski, ka tekstu klāsts ir papildināms.

– Tekstus lietotājs var izcelt, tādējādi iestatot ierīcē noklusējuma atgādinājumu vai ievadot savu atgādinājuma laiku, lai konkrētajā brīdī lūgšana kļūtu pieejama, – komentē Aivars. – Katrs lietotājs programmā var ievadīt arī savas lūgšanas. Tās sākotnēji būs pieejamas tikai viņam, bet tās var kopīgot – aizsūtīt uz serveri. Tekstu administrators pārskatīs, un, ja atzīs par iederīgu kopējā struktūrā, tas kļūs

pieejams arī citiem. Pašlaik ievadīti teksti latviešu, angļu, krievu, latīņu un poļu valodā, bet programma ir papildināma ar jebkuru pasaules valodu vai dialektu.

Galvenais, lai lietotāja rīcībā ir mobilais tālrunis ar Android operētājsistēmu. Nākotnē ir plānots šo pašu programmu pielāgot arī citām operētājsistēmām.

Autors norāda, ka ir iespēja izveidot virtuālas lūgšanu grupas (privātas un publiskas) un šo grupu ietvaros sūtīt arī aizlūgumus.

Tā kā Madonā ir Lūgšanu kapela, caur šo programmu cilvēki no visas pasaules uz Madonu var atsūtīt savas lūgšanas un planšetdatorā, ko novietos Lūgšanu kapelā, tās Sakramenta priekšā būs nolasāmas.

– Programma ir ekumeniska, to var izmantot arī citu konfesiju un reliģiju pārstāvji, – piebilst Aivars. – Tradīcija skaitīt lūgšanas ir vairāk katoļiem, bet programma tehniski atļauj to lietot ikvienam.

**Inese Elsiņa,
Agra Veckalniņa foto**

LIECĪBA PAR DIEVMĀTES PALĪDZĪBU

2. jūnijā – Madonas pilsētas 90 gadu jubilejas svētkos – notiks Madonas katoļu baznīcas svētglezas „Svētā Dievmāte Marija – Kristīgo palīdzība” kronēšana. Gatavojoties nozīmīgajam notikumam, šajā un arī nākamajos avīzes „Kalnā” numuros publicēsim draudzes pārstāvju liecības saistībā ar svētgleznu. Par brīnumiem vai dziedināšanu, kas viņu dzīvēs sastapti.

Pie Svētās Dievmātes Marijas – Kristīgo palīdzības svētglezas es esmu uzaugusi. Pie lūdzās mana mamma (tagad viņa jau ir mūžībā) un savas dēlus laizī tānāma daudzu žēlastību un mierinājuma grūtos brīžos. Ne ar es jau no agras bērnības šīu audzināto gan lūgtās, gan pateiktās par visu, ko Dievs caur Marijas žēlastīgajām rokām snicējis.

deguna dobuma polipus. Vajadzēja veikt operāciju. Šādos gadījumos pēc tam pārbauda, vai tas ir labdabīgs vai ļaundabīgs veidojums. Atklājās, ka tur ir ļaundabīgas šūnas. Viņu nozīmēja tālākai ārstēšanai. Ārstu konsilijs nolēma 30 reizes veikt staru terapiju. Mūsos sākās liels uztraukums, bailes, neziņa, kas notiks tālāk. Nedaudz nomierinoties un pārdomājot, sapratu –

vienīgā cerība ir Dievs. Viņš var glābt, un es varu to lūgt caur Mariju – Kristīgo palīdzību.

Steidzīgi palūdzu prāvestam noturēt deviņas Svētās Mises par dēla veselību. Savukārt gandrīz 2 mēnešus ar lielu palīdzību no sirds katru dienu lūdzos Svētā Rožukrona 3 daļas – priecīgo, sāpīgo un godības, pievienojot vēl gavēni.

Pēc apstarošanas pagāja 3 mēneši, dēlam bija jābrauc uz pārbaudi. Ārsts atzina, ka neko sliktu neredz – process ir apstājies. Esmu bezgala pateicīga Dievam, kas caur Mariju – Kristīgo palīdzību sniedza šo dziedināšanas dāvanu un mierinājumu mūsu ģimenei. Slava un pateicība Visvarenajam Dievam!

MARTAS LIECĪBA

Pie Svētās Dievmātes Marijas – Kristīgo palīdzības svētglezas esmu uzaugusi. Te lūdzās mana mamma (tagad viņa jau ir mūžībā), kas savas dzīves laikā saņēma daudz žēlastību un mierinājumu grūtos brīžos. Te arī es jau no agras bērnības tiku mudināta gan lūgties, gan pateikties par visu, ko Dievs caur Marijas žēlastīgajām rokām sniedza.

Gribu pastāstīt par pārbaudījumu, kas šogad (2015. gadā) piemeklēja mūsu ģimeni. Saslima mans dēls. Ārsts konstatēja

KRISTĪGĀS DZĪVES UN EVAŅĢELIZĀCIJAS SKOLA

Latvijā darbu uzsākusi Svētās Marijas no Nācaretes, Baznīcas Mātes, Kristīgās dzīves un evaņģelizācijas skolas filiāle Gulbenē. Tās mērķis ir palīdzēt kristiešiem augt ticībā pašiem, sagatavoties evaņģēlija vēsts nešanai citiem un kļūt par līderiem draudzēs, lūgšanu grupās un kopienās.

Paralēli zināšanu gušanai skola sniedz

iespēju satikt un personiski iepazīt dzīvo Dievu, studēt Bibliu, piedalīties pielūgsmē, kā arī gūt jaunus draugus un veidot kontaktus ar citu draudžu, kopienu un valstu kristiešiem.

No 26. līdz 28. februārim Gulbenes katoļu baznīcā notika Kristīgās dzīves un evaņģelizācijas skolas rīkotā sesija, kurā piedalījās arī mūsu draudzes pārstāvji.

LIELDIENAS – KRISTUS AUGŠĀMCELŠANĀS SVĒTKI

Pāvests Benedikts XVI reiz teica, ka Kristus nāves un augšāmcelšanās notikums ir kristietības centrā, tas ir mūsu ticības centrālā ass, spēcīgs mūsu sirdsapziņas dzinējspēks, stiprs vējš, kas aizdzen jebkuras bailes, nedrošību, šaubas un cilvēcisko aprēķinu.

Tuvojas Lieldienu laiks arī Madonas katoļu draudzē, kad visi kristieši kopīgi svinēs šos svētkus un priecīgi sauks: „Kristus ir augšāmcelies!” Pirms svētkiem draudzes jaunieši dalījās savās pārdomās par to, ko viņiem nozīmē Lieldienas. Lasot šīs pārdomas, ikviens var atcerēties un salīdzināt, kādas jaunībā katram bija domas par šiem svētkiem.

Man kā jaunieci Lieldienas nepatika, jo olas man negaršoja un plikām kājām pa sniegu skriet negribēju. Taču Dievs ar laiku mani pārliecināja, ka Lieldienas ne jau kā *krāsainoliņboliņpūkainzaķiš* svētki, bet kā Kristus Augšāmcelšanās – ir pašas skaistākās. Tās ir kā centrālā ass visai manai dzīvei. Tāpēc jo vairāk gribas pateikties Dievam, kas jauniešiem ļauj izprast, sajūst un izdzīvot šos nozīmīgos svētkus jau tagad. To apliecināja arī viņu vadītais Krustaceļš 11. martā. Slava Kristum!

JAUNIEŠU ATZIŅAS

Sanita: – Gavēņa laiks mūs ved pretī Kristum, kurš nāk pretī mums. Šajā laikā gribas vairāk apklust, rimties, dziļāk ieskatīties dvēselē un būt nomodā ar Jēzu, kad Viņš lūdzās Ģetzemanes dārzā. Pārdomāt, kas manā dzīvē ir tas, kas Jēzu visvairāk sāpina un ievaino. Kas jāmaina, lai Kristus Augšāmcelšanās svētkos es varētu just patiesu prieku.

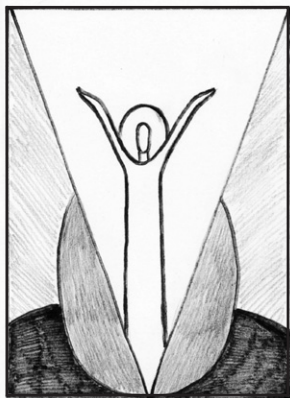
Lauma: – Kristus Augšāmcelšanās svētki ir nozīmīgākie svētki visā katoļu Baznīcā – arī man. Lai gan gavēņa laiks pirms tam ir zināmā veidā smags, tomēr ir ļoti skaisti un brīnumaini apziņāties, ka Kāds tik ļoti mūs mīl, ka atdod savu dzīvību, savu Dēlu, lai mēs dzīvotu. Katru gadu Dievs atklāj tik daudz skaistas lietas mums visiem. Tie ir ļoti gaiši un laimīgi pateicības svētki.

Liesma: – Lieldienas man ir svētki, kas atgādina par to, ko svinam katru svētdienu. Lieldienas ir kā visu svētdienu apkopojums. Mums katram ir sava dzimšanas diena, kad svinam savu nākšanu pasaulē. Tomēr esam aicināti atcerēties, ka ikviens nodzīvotā

diena ir kā dāvana, jo varam būt Dievam pateicīgi par dāvāto redzi, dzirdi, ožu, garšu, tausti, spēju staigāt, runāt; par ģimeni, draugiem, skolu, darbu un citām lietām, kas ar laiku it kā šķiet pašsaprotamas.

Pirms aptuveni 2000 gadiem Dievs mums deva kārtējo dāvanu, tikai šoreiz tā sniedza iespēju nevis labāk uztvert, piedzīvot šo pasauli, bet gan parūpēties par mūžīgo dzīvi. Caur grēku nožēlu un ticību Jēzum Kristum Dievs deva iespēju iemantot mūžīgo svētlaimi Debesīs pie Dieva Tēva. Tāpat kā par ikdienišķajām lietām, arī par šo dāvanu esam aicināti atcerēties un pateikties. Baznīca rosina par šo lielo dāvanu atcerēties vismaz svētdienās. Kristus augšāmcelšanās ir notikums, kura dēļ mēs saņemam šo dāvanu. Tas nav mazāk svarīgs par katra cilvēka dzimšanu, tad nu vismaz reizi gadā to pienākas svinīgi atzīmēt, pārdomājot, kā šis notikums ietekmē mūsu esamību.

**Sagatavoja Santa Jaujeniece,
Māra Apfelberga zīmējums**

GRUPA „EX ANIMO” MADONĀ

28. februārī mūsu draudzē viesojās grupa „Ex Animo” (tulk. „No dvēseles, no sirds”) un abās Misēs priecēja ar muzikālo pavadījumu, slavēšanu un liecībām. Grupā kopā ir aptuveni 10 cilvēku – vokāls, taustiņi, flauta, perkusijas, ģitāras, bet vadītāji Linda un Andris Mikuļi atzīst, ka sastāvs ir mainīgs, un arī šobrīd grupai ir pārmaiņu laiks.

Grupas izpildītie liturģiskie Sv. Mises dziedājumi bija Lindas autordarbs, par ko viņa saka: „Tā ir gavēņa laika Mises Dieva Vārda godam. Melodija mani ielija kā dāvana – kādā vakarā pavisam negaidīti pametu trauku mazgāšanu un skrēju uz studiju to pierakstīt. Tas tikai pierāda, ka Svēto Garu nevar pakļaut savam režīmam vai plāniem.”

Lindas un Andra ģimenē aug trīs bērni, un ļoti bieži uz kalpošanu draudzēs viņi brauc līdzī. Uz jautājumu, vai tas nav apgrūtināši, Linda atbild, ka, protams,

tas prasa lielāku piepūli, bet tajā pašā laikā katrā braucienā bērni saņem kādu pārsteigumu – ir jauna vieta vai rotālietas, vai draudzīgi cilvēki, ar ko paspēlēt. Arī Madonā starp rīta un vakara Misi grupā ar priesteri Pāvilu devās pusdienās, bet pēc tam – nelielā kopīgā pastaiģā, kas visiem sagādāja lielu prieku.

Savā liecībā Andris un Linda dalījās par misijas braucieni uz Nīderlandi pagājušā gada vasarā. Ģimene nolēmusi ar savu auto turpināt ceļojumu uz Eiropas dienvidiem, līdz Marseļā viņu automašīnai tika izsists logs. Tad, kā viņi paši atzīst, sākās istais misijas brauciens. „Viss nenotika tā, kā paši vēlējāmies, un, kad vairs nekontrolējām notikumu gaitu, ļāvām Dievam darboties, piedzīvojām daudz pārsteigumu.”

**Agnese Liepiņa,
autores foto**

Slavēšana Madonas katoļu baznīcā.

IZTURĒT UN PIEPILDĪT SAVU AICINĀJUMU

Jāzēpu Vanagu (attēlā) Madonas katoļu baznīcā, kur viņš kopš 90. gadiem uzticīgi kalpo par ministrantu, var sastapt gandrīz katru dienu. Jāzēps kalpojis pie altāra jau bērnībā – piecdesmitajos gados

Kombuļu Svētā Jāzēpa Romas katoļu baznīcā Krāslavas novadā. „Kad biju puika, piekalpoju pie altāra savā dzimtajā pusē – paps mani aizsūtīja. Toreiz Sv. Mises notika latīņu valodā, un mums bija speciāli špiķeri, kuros bija sarakstīts teksts ar to, kas jāatbild prāvestam. Tagad visu atbild tauta, bet toreiz atbildēja ministranti. Arī lūgšanu „Tēvs mūsu” tolaik vajadzēja lasīt latīniski. Daudzi klasesbiedri kalpoja pie altāra, un man tolaik bija liels gods un „deguns gaisā”, jo es turējos starp ministrantiem. Diemžēl vēlāk – padomju gados – aizliedza puikām kalpot – draudēja ar baznīcas slēgšanu. Manā vietā aizgāja paps – večuki par ministrantiem varēja būt. Pēc tam aizgāju armijā, apprecējos un atnācu dzīvot uz Madonu.”

Madonā uz Sv. Misēm katoļu baznīcā Jāzēps nācis regulāri, bet kalpot pie altāra sācis pēc sarunas ar priesteri Jāzēpu Karničausku. „Bija malkas talka, kad runājām par to, ka es varētu atkal piekalpot. Priesteris teica, lai es nākot. Tā sāku kalpot. Pēc gada uz Madonu atnāca priesteris Rihards Rasnācis, un tad jau sāku regulāri piekalpot.”

Jāzēps ir pastāvīgs savā uzticībā Dievam un aicinājumam, ko apliecina viņa pazemīgā klātbūtne gandrīz katrā Sv. Misē. Jautājot par to, kā viņam izdodas būt tik neatlaidīgam, Jāzēps atzīst: „Ja vajag, tad vajag izturēt un piepildīt savu aicinājumu līdz galam. Citādāk sanāk nolaidība – šodien neiešu, tad vēlāk varu arī neatnākt. Pēc Sv. Mises ir liels gandarījums un prieks. Re, kā tagad sanāk, ka nav, kas pie altāra piekalpo. Tad man jābūt obligāti! Svētdienās noteikti jābūt, lai var palīdzēt prāvestam. Paps reiz teica: „Ja mēs zinātu Sv. Mises vērtību, tad pat darba dienās būtu pilna baznīca.” Ja mēs tikai zinātu! Kamēr veselība ir, tikmēr jānāk, jo tāds ir mans aicinājums. Puikas gados, kad paps stingri pateica, ka jāiet kalpot, nevarēja apspriest, iet vai neiet, – bija obligāti jāiet.”

Jāzēps atminas, ka Madonā visu laiku bijis daudz vīru, kas piekalpo pie altāra: „Nezinu, kāpēc tagad vairs nenāk. Var jau viens, bet būtu daudz skaistāk, ja varētu piekalpot divi vai trīs vīri. Aivars Zariņš pats pieteicās un nāk palīgā prāvestam. Jaunie puikas, kas nāca, skolu pabeidza un aizgāja prom no Madonas. Vajadzētu, lai jauni nāk vietā.”

Par to, kas Jāzēpam vislabāk patīk ministranta pienākumos, viņš lakoniski atbild: „Kalpot Dievam! Būt tuvāk pie Viņa! Man ļoti patīk visa Sv. Mises kopumā.”

Santa Jaujeniece,
autores foto

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t.29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien, piektdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

24. marts (Lielā Ceturtdiena) – Sv. Mise plkst. 18

25. marts (Lielā Piektdiena) – Krustaceļš plkst. 14
(no Lazdonas luterāņu baznīcas)

26. marts (Lielā Sestdiena) – Vigīlija plkst. 20

27. marts (Lieldienu svētdiena) – Sv. Mise plkst. 8

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Draudzes kalpojumi

Pastorāti

Vada (pārmaiņus): Ilze Kloppe (t. 22427528)
un Anita Cibule (t. 26464574)
Laiks: katru ceturtdienu plkst. 18.45
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Svētdienas skola

Laiks: svētdienās plkst. 12.30
Vieta: Bērnu un jauniešu centra kamīnzāle
Skolas ielā 8a, Madona
Kontakti: Inese Zīle (t. 29189376)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Muzikālās nodarbības bērniem

„Mazais jēriņš” (2–5 gadi)
Laiks: trešdienās un ceturtdienās 16.30–18.00
Vieta: Jauniešu centrs KUBS (Raiņa 12)
Kontakti: Dace Sināte (t. 26442270)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša pēdējā piektdienā plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā – Nepieciešami cilvēki,
kas palīdzētu kalpošanai slimnīcā!

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Jauniešu tikšanās

Vajadzīgs kalpotājs, kas draudzē vadītu
pusaudžu un jauniešu dzīvi. Priekšlikumi tiek
gaidīti un pašiniciatīva tiks novērtēta!

Izdevumu “KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola, Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Santa Jaujeniece (t. 29906072),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Māra Apfelberga zīmējums.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.